

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Om Sogne-Baadets Lösning og Hr. Professor Clausen

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Om Sogne-Baadets Lösning og Hr. Professor Clausen", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 2. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1834_529-txt-shoot-idm127.pdf (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Forord.

Hvorfor Mennesker strides om Jorden, det kan Man forstaae, men at de ogsaa strides om Himlen, der er stor nok til dem Alle og lader sig slet ikke tage med Storm, det er den urimeligste Ting i hele Verden, saa hvem der kan bidrage til at Mennesker lade hinanden i Fred enten, om de vil, glemme Himlen over Jorden, eller søge den paa hvilken Vei, de huge bedst og finde sikkerst, han gjør unægtelig en god Gierning. Dette var min Betænkning, da jeg ifjor udgav min lille Bog "*om Daabs-Pagten*" og foreslog deri *Sogne-Baandets Løsning*, som den læmpeligste Maade, hvorpaa de forskiellige Partier i Stats-Kirken kunde vinde den nødvendigste *Samvittigheds-Frihed*. Saavidt jeg veed, fandt ogsaa alle Læsere, paa en *Eneste* nær, Tonen og Tendensen priselig, om de end snart fandt Sagen for ubetydelig til at skiænke den synderlig Opmærksomhed, og snart fandt Middelet, jeg foreslog, enten betænkeligt eller utilstrækkeligt. *Een* Læser var der imidlertid, som netop gjorde mig denne Bog og selv 4dens fredelige Tone til en stor Brøde, ja han lod det end ikke være nok ifjor at sige mig mange Uartigheder i den Anledning, men har i Aar maalt mig Skieppen fuld, ved at beskyldte Bogen for den djævelske Paastand "at *Forsagelse af Synd*, og alt Ondt, som er Gud mishageligt, er en *Forvanskning af den christne Daab*, en Afskaffelse af Daabens Pagt, en Ophævelse af Kirke-Samfundet med Fædrene og den ægte Christne Menighed." Mindst skulde Man troet, at en Læser, der indskyder saadan Daarekiste-Snak i en Bog, der er ligesaa fri derfor som let at forstaae, at han var Professor i Theologien ved Kiøbenhavns Universitet, og at han der fnøs over min fredelige Bog, var Hr. Professor *Clausen*, der unægtelig høit kunde trænge til at komme i en fredeligere Stilling til Lovene for den Danske Stats-Kirke; men blandt Verdens mange Urimeligheder som alligevel findes virkelige, er dog ogsaa denne, og da jeg ifjor kun forgiæves stræbde at henlede Hr. Professorens Opmærksomhed paa det ligesaa urimelige som ubillige i hans Adfærd, vil jeg nødig i Aar igien gjøre mig forgiæves Uleilighed.

Men uagtet jeg naturligviis under nærværende Omstændigheder hverken behøver eller har Lyst til at ændse og drøfte hvad Hr. Professoren finder for godt at skrive om mig og mine Bøger, saa dog hverken kan eller bør jeg tie, naar jeg troer, hans kiække Paastande, der, trods al Giendrivelse, idelig gientages, kan gjøre Skade. Literær uskadelig er nu vist nok i mine Øine al Professorens Skrift imod mig, hvem han *aldrig* endnu har *vovet aandelig sat møde*; men *borgerlig* kunde det dog maaske nok gjøre Skade, at Professoren, der nu ovenikiøbet staaer i *Spidsen* for vort *eneste Theologiske Facultet*, slynger Ban-Straalen mod min lille Bog om Daabs-Pagten, som et grueligt Uhyre; thi derved kunde Opmærksomheden bortledes fra dens virkelige Indhold, som dog alle *Fredens* og *Samvittigheds-Frihedens* sande Venner maae ønske taget under moden Overveielse.

Til nu at afvende denne Skade veed jeg intet bedre Middel end at skrive en ny lille Bog, der end mere fremhæver Sagen og er, om mueligt, endnu lettere at forstaae og vanskeligere at misbruge, og ene fra denne Syns-Punkt beder jeg Læseren betragte disse Blade "*om Sogne-Baandets Løsning*", som ei fra nogen anden Side gjøre Krav paa mindste Værd, og som jeg er nødt til at gjøre saa knappe paa Indhold som mueligt, for at det skal holde des haardere at forrykke Syns-Punkten. Naar Man i Krig beskyldes for at være rykket frem og blevet slaæet, hvor Man aldrig har tænkt at komme, da er det den bedste Giendrivelse at rykke frem, hvor Man virkelig staaer, og tilbyde Slag; thi kommer der ikke Andet ud af, maa det dog blive klart, baade hvor Man har sin Stilling og hvad der først maatte skee, før Modstanderen med mindste Grund kan triumphere!